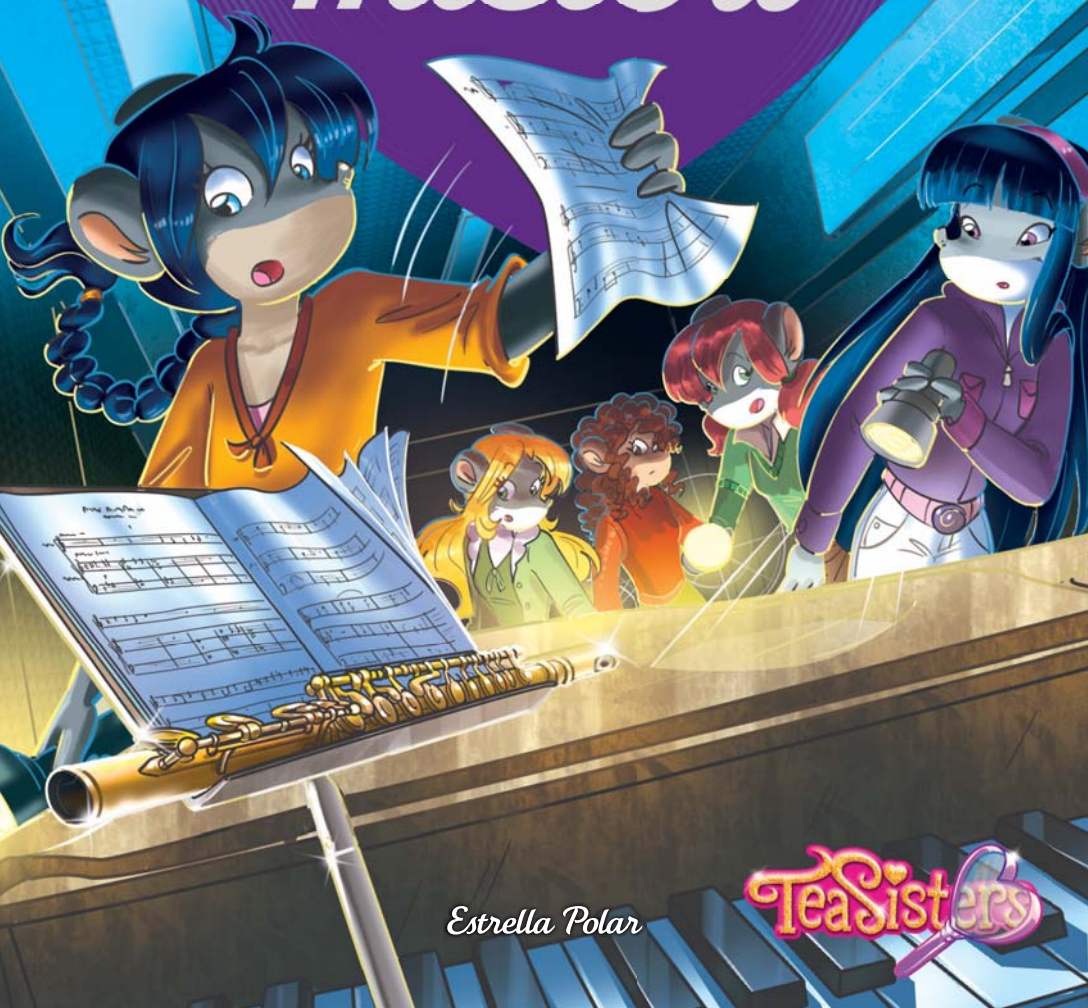

Tea Stilton

Rere les notes del misteri

Estrella Polar

Tea Sisters

El nom de Geronimo Stilton i Tea Stilton i tots els personatges i detalls relacionats amb ells són *copyright*, marca registrada i llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A. Tots els drets reservats. Es protegeixen els drets morals de l'autor.

Textos de Tea Stilton

Coordinació textos: Chiara Richelmi / Atlantyc S.p.A.

Col·laboració editorial: Carolina Capria i Mariella Martucci

Coordinació editorial: Daniela Finistauri

Editing: Viviana Donella

Direcció artística: Francesca Leoneschi

Il·lustració de la coberta: Valeria Brambilla (disseny) i Christian Aliprandi (color)

Disseny gràfic: Giovanna Ferraris / theWorldofDOT

Il·lustracions de les pàgines inicials i finals: Barbara Pellizzari i Valeria Brambilla (disseny) i Flavio Ferron (color)

Mapa: Caterina Giorgetti (disseny) i Flavio Ferron (color)

Il·lustracions interiors: Elena Grigoli i Barbara Pellizzari (disseny), Francesco Castelli i Serena Gianoli (color)

Coordinació artística: Tommaso Valsecchi

Grafisme: Michela Battaglin

Idea original d'Elisabetta Dami

Títol original: *Sulle note del misterio*

© de la traducció: 2019, Xavier Solsona Brillas

© 2018, Mondadori Libri S.p.A. de PIEMME

www.geronimostilton.com

© 2019, Editorial Planeta S. A.

© 2019, de l'edició en llengua catalana: Edicions 62, S. A.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

www.geronimostilton.cat

International Rights © Atlantyc S.p.A., Via Leopardi 8, 20123 Milà - Itàlia
foreignrights@atlantyc.it / www.atlantyc.com

Primera edició: juny del 2019

ISBN: 978-84-9137-829-7

Dipòsit legal: B. 9.611-2019

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Stilton és el nom d'un famós formatge anglès. És una marca registrada de l'Associació de Fabricants de Formatge Stilton. Per a més informació www.stiltoncheese.com

Tea Stilton

Estrella Polar

ÍNDEX

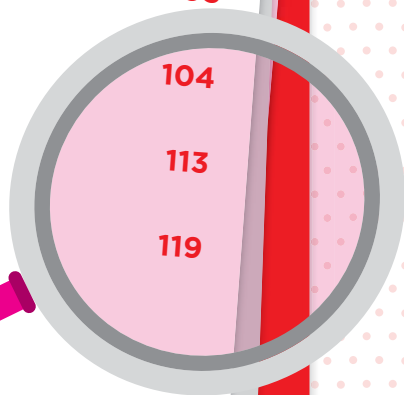
TOP SECRET

Misteri... a les escales!	7
Un cas de timidesa aguda	12
Festa de la música	21
Rere la pista d'un pianista	27
Un petit pas	37
Operació batecs del cor!	44
Una nova amistat	54
Un nou cas?	61

Un final inesperat	68
Música per a flauta sola	75
Buscant una explicació	81
El secret de Bruno	87
Misteri desvelat!	95
Un camí de notes	104
Dos batecs a l'uníson	113
Els secrets de l'Agència del Cor	119

MISTERI... A LES ESCALES!

Cada dissabte al matí les Tea Sisters tenien una **cita** molt especial: a les golfes de l'Agència del Cor els esperava un cap de setmana apassionant ple d'**investigacions** i **MISTERIS!**

Abans, però, era obligat passar per la **Pastisseria Daisy** per començar el dia amb una bona dosi d'energia gràcies als fantàstics pastissos acabats de sortir del **forn** de Tamara.

—Benvingudes, detectives del cor! —les va saludar també aquell dia la seva amiga pastissera—. Ja teniu els **croissants** a la bossa; acabo de preparar-vos els suc i després podreu córrer a obrir la vostra **agència!**

—Perfecte, gràcies! —li va somriure Violet, contenta.

—I què, doncs? Esteu preparades per a un nou cas? —va voler **saber** Tamara.

—Preparadíssimes! —va contestar Paulina.

QUINA OLORETA!

GRÀCIES!

AQUÍ HO TENIU!

—Per ambientar-nos, ahir al vespre vam anar al **CINEMA** a veure una pel·lícula políciaca

—va explicar Nicky—. *Misteri a l'ombra!*

Pamela va donar un **COP D'ULL** a Colette i va riure per sota el nas:

—A Cocó li va encantar... excepte quan es va tapar els ulls per no mirar!

—Bé, en un parell de moments de la pel·li vaig trobar que hi havia... una mica massa de **SUSPENS** per al meu gust! —va dir Colette, envermellint—. Quan la investigadora torna al seu estudi i mentre puja les escales, li fa la sensació que més amunt sent sorolls... i com més puja, més a *prop* són els sorolls... fins que comprèn que provenen justament de la seva agència... on troba la porta oberta... i aleshores un desconegut vestit de negre surt **CORRENTS** i desapareix escales avall... Llavors sí que vaig fer un bot a la cadira, de l'ensurt!

—Confirmo que va fer un bot a la cadira! —va somriure Pamela, abraçant afectuosament la seva *amiga*—. Em vas fer botar a mi i tot!

Quan van tenir preparats els esmorzars, les cinc amigues van dir adéu a Tamara i van entrar pel **PORTAL** del costat de la pastisseria cap a l'últim pis, a les antigues golfes que havien transformat en l'Agència del Cor. Però tan bon punt van posar el peu al primer esglaó... **TONG!**

Colette va exclamar, preocupada:

—Noies, què ha estat aquest soroll?! Venia de l'agència?!

—A mi només m'ha semblat una finestra que s'ha tancat amb el vent... —va *deduir* Violet. Pamela, en canvi, acostant-se a Colette, va deixar anar amb aire terrorífic:

—O potser ha estat... el desconegut de neeegre! Intrigades, les *detectives del cor* van

pujar les escales mirant atentament al seu voltant; al replà de l'agència, però, no les esperava un **misteriós** criminal a punt de fugir, sinó... una noia de **SOMRIURE** tímida!

—Hola! Em dic Alícia i... necessito l'**ajuda** de l'Agència del Cor! —va exclamar la desconeguda en veure-les arribar.

Un cas de TIMÍDESA AGUDA

Just després d'haver-se presentat, les joves **investigadores** van convidar Alícia a entrar, perquè els expliqués amb calma quin era el motiu que l'havia portat fins allà.

—Perdoneu si m'he **PRESENTAT** de sobte, sense avisar —va dir la noia—. Però ja no sabia què fer!

—**No t'has de disculpar**, has fet molt bé venint directament aquí —va assegurar Collette—. Ens morim de ganes d'escoltar la teva història i saber com et podem ajudar!

Mentre Paulina agafava paper i **BOLÍGRAF** per apuntar els elements més importants del nou cas, les altres detectives del cor i Alícia es

van acomodar al **sofà** i sobre els coixins que hi havia al voltant.

—No sé ben bé per on començar —va admetre la noia, **cohibida**—. He decidit adreçar-me a vosaltres tan de cop i volta, que ni tan sols he tingut temps d'ordenar una mica les idees!

—**Bé, comença des del principi!** —va somriure Paulina.

—I si et preguntes quin deu ser el principi..., normalment és l'element que és més important per a tu! —li va suggerir Pamela, mirant que la **noia** s'hi trobés a gust.

—D'acord, aleshores començaré per Bruno —va contestar Alícia sense dubtar—. Ell és l'element més important..., la raó per la qual sóc aquí.

—**És amic teu?** —va preguntar Violet.

COMENÇA DES DEL PRINCIPI!

—Sí —va assentir Alícia, i just després va brandar el cap amb força i va rectificar de seguida—: Vull dir, no és ben bé...

—O sigui que sou amics..., però no sou amics? —va preguntar Colette.

Alícia va **riure**, incòmoda:

—A veure, intentaré explicar-me millor: m'agradaria ser amiga de Bruno, perquè és un noi **encantador**, però, per desgràcia, no ens hem presentat mai i no ens coneixem gaire...

—Potser no el coneixes gaire, però alguna cosa d'ell t'ha impressionat —li va dir Violet amb un **somriure**.

—On us heu conegut, Bruno i tu? —va preguntar Paulina.

—Ens **treuem** gairebé cada dia a l'escola de música —va explicar Alícia.

—Oh, així no m'havia equivocat: això són partitures musicals! —va exclamar Violet mentre

assenyalava els fulls que sobresortien de la **MOTXILLA** de la noia. Després, desplaçant l'**ATENCIÓ** cap a l'estoig que tenia a la vora, va afegir—: I aquí dins hi ha una...

—**FLAUTA TRAVESSERA!** —se li va avançar Àlicia—. Bruno, en canvi, estudia piano.

—Tots dos sou músics, que bonic! —va comentar Violet.

—Teniu molts interessos en comú... i això vol dir moltes oportunitats per **conèixe-us** i poder **PARLAR!** —va exclamar Nicky.

—En teoria sí... —va admetre Alícia abaixant la **MIRADA**—. A la pràctica, tot i que anem a la mateixa escola, no ens hem dit mai res que no sigui «hola».

—**Bé, però almenys ja és alguna cosa!**

—va dir Pamela fent broma.

Alícia va arronsar les espatlles:

—Encara no he tingut el valor per fer el primer pas, perquè tampoc estic **segura** que Bruno vulgui ser amic meu... A més, si ell tampoc se m'acosta per parlar, potser és perquè li sóc antipàtica!

—I per això has **vingut** a veure'ns —va endevinar Nicky—. Vols que esbrinem si Bruno et troba interessant!

—A mi em sembla evident que ens trobem davant d'un cas de... **timidesa aguda!** —va comentar Violet amb un somriure—. Jo també sóc tímida i sé que és molt difícil fins i tot tenir la valentia de fer un somriure!

Alícia va **envermellir**:

—Sí, exacte... i a més, no em queda gaire temps!

—Què vols dir? —va preguntar Paulina.

—El curs escolar està a punt d'**ACABAR**, i un cop s'acabi ja no el tornaré a veure als

passadissos de l'escola de música... ni tan sols per dir-li ni un **trist** «hola» —va explicar la noia abaixant la mirada—. Per això aquest matí he vingut corrents a buscar-vos, perquè m'he adonat que em queden pocs dies!

Els va explicar que les classes ja s'havien acabat, i que els alumnes només havien d'assajar per a l'**AUDICIÓ** amb què oficialment es tancaria el curs.

—Això vol dir que nosaltres també tenim pocs dies per **resoldre** la situació! —va exclamar Pam.

—Avui i demà, a l'escola hi haurà una gran festa de final de curs oberta també als familiars i amics —va continuar Alícia—. Els visitants podran participar en algunes classes especials i conferències de tema **MUSICAL**.

—Una oportunitat perfecta per recollir pistes!
—va proclamar Paulina.